

Дзітлярыйства і мастацтва

Год выдання 34-ы
№ 31 (1980)
16 красавіка 1965 г.
ПЯТНІЦА
Цана 4 кап.

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАЎ БССР

Надзённая неадкладна

Вясна патрабуе

Устапе ў свае правы новая вясна. Падсыхае, вызвалюючы ад апошніх пламні снегу, глеба. Працяўніце сьля вяхулююца да сьнегу. Выхуюцца дружна, кляпатліва, з уздымам—рашніны сакавіцкага Пленума ЦК КПСС надалі ім новыя сілы і новыя надзеі, адкрылі перад імі новыя дэлегаты. Прайдзе некалькі дзён, і па ўсёй рэспубліцы, ад краю і да краю, паніцца вялікая сьнеба, разгорнецца да ўсю шырока паход за ўрадамі.

З першым выездам у поле, з пачаткам вяснова-паллявых работ пачынаюцца і новыя клопаты сельскага культработніка. Ён ужо не можа, не мае права працаваць па-зімоваму. Ён закляканы перабудавацца на вясновы лад. Яно і зразумела. Вясновы дзень год корміцца, на сьнеба дарагага кожнага гадзіна, і натуральна, у калгасніка і рабочага саўгаса цяпер менш волнага часу. І натуральна, калі дзень было б чытаць яму ў бліжэйшы час доўга, да таго ж нецкаваў лекцыю ці запрашаць яго на чытацкую канферэнцыю, разлічаную на некалькі гадзін—словам, рабіць тое, што рабілася зімовым вечарам, быць у палоне інерцыі. Культурна-масава работа павінна быць цяпер іншай—больш гнуткай і мабільнай, больш аператыўнай і жыўчай. Гэта з аднаго боку.

А з другога—рабочы культуры і яго кліенты яе бы мяняюцца ў гэтыя дні ролімі. Калі да гэтага, з зімовы час, вясковы працяўнішоў, які праймаў, сам у бібліятэку і клуб, то цяпер культурныя работнікі павінны ісці да вясковых, з чатырох сцен устаноў яго работа пераносіцца на шырокі прастор—на брыгады двор і ў майстэрню механізатараў, на палыя стан і ў жыльагадоўчы гарадок. Ісці наперад да людзей, на месца іх працы, ісці на перадні край сьнеба—вось чаго патрабуе ад культработніка вясна.

І вясна патрабуе, каб ён ішоў да себейта не як госьць, не як абываецца візітёр, каб ён не проста выконваў свой службовы абавязак, а каб і сам ён быў шыра зацікаўлены ў поспеху справы, каб работа яго была дзейнай і мэтанакіраванай. І тут перад ім акрэсьлююцца наступныя задачы.

Сельскі работнік культуры павінен выконваць сьвіа агітатарскі абавязак і распуламаньваць—жыва, даходліва, па-чалавечаму проста—рашніны партыйнага Пленума, які толькі што адбыўся, рашніны, якія, безумоўна, глыбока цікавяць працяўніцкую сьля, закранаюць самыя кроўныя, самыя жыцьцёвыя іх інтарэсы. Ясная справа, што гутаркі на гэтую тэму, асабліва, калі для іх будзе знойдзена жывое слова, будуць вельмі на трэціх Дзекале, нараджаюць у іх новую энэргію, натэнцыю іх на вытворчы поспех.

Есць у арсенале сельскага работніка культуры і шмат іншых, правераных і авярэных жыцьцём сродкаў, форм і магчымасцей для таго, каб быць сьвіа ў гучыні вясковага жыцця, каб уносіць сваю долю ў барацьбу за багаты ўрадамі. Тут—і маланкі, і абавыя лістыкі, і нацыянальныя газеты, якія павінны асвятляць, які дзе спарбортыва, і ў якіх адбываюцца, як у юстры, ход саўбы і іншых паллявых работ. (Выпуск нацыянальнага друку на сьля, як вядома, не абыходзіцца без самага актыўнага ўдзелу бібліятэкара ці работніка клуба). Тут—і гутаркі, і вясуня інфармацыя як на мясцовай, так і на іншых тэмах. А вясуня куплеты і частушкі з выкарыстаннем самых свежых фактаў, з канкрэтнымі прыкладамі і адрасамі, ці цольна сатырычныя агляды як рэпертуарны выступленьня агітбрыгады проста ў полі, на брыгаднім двары ці на кароткім вечары ў клубе пасля працы? А ўстаўленьне ў тым жа выступленьні, у песні, у частушках, у жартаўлівых шынэлавальных адрасках лепшых палляводаў і механізатараў? Вось якое поле дзейнасьці, вось колькі магчымасцей быць карысным.

Але гэта значыць не ўсё. Сьнеба сьнеба, прыгар прыгар, а адначасна застаецца адпачынаць. І работнік культуры павінен пра гэта помніць, павінен кляпатліва пра адпачынаць калгасніка і працяўніцкую саўгаса. Вечарам людзі пойдучы ў кіно, і трэба патрававацца аб тым, каб фільм не дэманстраваўся па тры-чатыры гадзіны, як гэта часам здарэцца ў сельскім клубе з та надбываюцца кінемеханіка. Але аднаго кіно мала. Кліб не павінен пуставаць ад фільма да фільма. Пры жаданні тут можна будзе праводзіць і кароткія, адпаведна вяснова-летнім умовам, вечары, і час ад часу наладжваць такія ж «лятуныя» канцэрты самадзейнасьці.

Гарачы час пачынаецца ў працяўніцкую вёска. Гарачым ён павінен быць і для сельскага культработніка. Гарачым. Напружанным. Поўным творчага аганьку, жывой энэргіі, невычэрпаема энтузіязму.

У АБДЫМКАХ СЯБРОЎ

Ціпла і гасцінна сустрапа сталеца Савецкай Беларусі—Мінск партыйна-ўрадавую дэлегацыю Мангольскай Народнай Рэспублікі, якая знаходзіцца ў нашай краіне з афіцыйным візітам. Узначальвае яе першы сакратар ЦК МНРП, Старшыня Савета Міністраў МНР Юмжагіян Цэдэбалам.

14 красавіка сустракаючы гасцей на вакзале, першы сакратар ЦК КПБ П. М. Машараў сказаў у прыватнай прамове, што беларускі народ і ўсе народы нашай краіны, мае пачуць глыбокай дружнай і брацкай салідарнасьці з мангольскім народам.

Тав. Цэдэбал у прамове ў адказ сказаў пра атмасферу шчырага чэпльня і сэрцавічнасьці, якая паніцца ў гэты момант у Мінску, і падзякаваў за гасцінны прыём і радасную сустрэчу.

Пасля наторкага адпачынку партыйна-ўрадавая дэлегацыя МНР нанесла візіты першаму

сакратару ЦК КПБ П. М. Машараў, Старшыня Савета Міністраў БССР Ц. Я. Кісялёву, Старшыню Праэдыума Вярхоўнага Савецкага Савета ДНР знаёміліся з Мінскам—наведвалі Дом-музей і ўстава РСДРП, пабылі ў Музеі гісторыі Вялікай Айчыннай вайны, зрабілі паездку па гарадзе, аглядаючы плошчы і магістралі адроджанага Мінска, знаёміліся з жыльнёй пасялікам трактарнага і аўтамобільнага заводу.

Надвечорам таго ж дня партыйна-ўрадавая дэлегацыя на чале з тав. Ю. Цэдэбалам ўсклала вшчым да помнікаў і вшчым Савецкай Арміі і партызанам Беларусі, якія загінулі ў барах за вызваленьне нашай Радзімы ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

Увечары ў Дзяржаўным акадэмічным Вялікім тэатры оперы і балета БССР мангольскія госьці паглядзелі балет кампазітара Я. Глебава «Мара».

15 красавіка вечарам мангольскія госьці выехалі ў Маскву.

Фотарафі, кіргі, копіі дакумэнтаў... і ўсё пра іх іхна Я. Цікалаў. Падпісанні 35-іх Мінскай школы з захапленнем слухаюць расказ свайго старэйшага таварыша дэлегатыва Юрыя Саксіева пра рэвалюцыйную дзейнасьць Леніна. Вучні любяць наведваць свой музей, створаны тут тры гады назад. Частка яго экспанатаў сабраныя рукамі і шчыраю часткай арганізацыі сава Шышкава, Казанскага музея Іаа Уа. І. Леніна. Інстытут марксізма-ленінізма пры ЦК КПСС. Школьнікі адуць багату перапіску з многімі музэямі краіны. Фота М. МІНЮВІЧА.

С Л О В А З Э С Т Р А Д Ў

ГАРТАЮЧЫ ДЭКАДНЫ БЛАКНОТ

ГЭТА — КАРОТКІЯ НАТАТКІ не столькі пра тое, што было на Дзекале, колькі пра тое, чаго на ёй (на жаль) не было. Гэта спроба разабрацца ў прырабочыя моманты і на зьяянама мастацкае чытаньне.

Справа нават не ў тым, што на Дзекале мала было чытальнікаў, бяда, што іх чытаньне, за рэдкім выключэньнем, нельга назваць мастацкім.

Я прабачу, што мой артыкул будзе на дзів адлінока выцягнаны з пераважнага агульнага тэмаў, якія былі ў гэтым годзе. Хіба вы не заўважалі, што калі на сьнеба адбываецца што-небудзь нецкавае, уся «прастудэнавая» частка публікі пачынае раптам моцна кашляць і актыўна вымаць на сьнеба? Але вшчым паліцца са сьнеба пэсці або загучаць мошны і мудрыя вершы, і ўсё «прастудэнавае» дружна, як на каманьдзе, ў момант «чухнаюцца» і перастаюць кашляць.

Не будзем займацца псіхалагічным аналізам гэтай з'явы, але так, звычайна, трымаюць сябе ўсе гледзчы на сьнеба. Аднак вернемся да чытальніка. Давайце паглядзіць: ці сапраўды ён такі адлінока на сьнеба? Вядома, не! Па-першае, ён выходзіць на сьнеба не адлінока, з ім «выходзіць» да публікі, аўтар. Па-другое, хто сказаў, што ў чытальніка няма партнёра? А глядзчы? Гэта сотні разумных, прыемных субсецінікаў. І трэба ўмець гаварыць з імі. Трэба прымушчы іх жыць адным жыцьцём з выканаўцамі, палітыкамі яго думкі і хваляваннямі.

Далей. Ші такі ўжо чытальнік безапаможна? Зноў жа, не! У слова, сказанага ўголас, — вядліны магчымасці. «Есць пільнасьце спосабаў сказаць слова «не» і пільнасьце спосабаў сказаць слова «не», — гаварыў Бернард Шоу, — і толькі адлінока спосаб, каб іх напісаць».

У чытальніка — найбагацейшы арсенал выразных сродкаў, і трэба вучыцца імі карыстацца, інакш шырае хваляваньне яго не пераляціць праз раму.

Прыгадавацца, як з чытаньнем пэмы Які Купалы «Курган» выступала І. Васілеўка (Ваўкаўскі раён). Гэта было вельмі «тэмпэраментнае», але... вшчым непісьменнае чытаньне. Выканаўца не здолеў арганізаваць свае эмоцыі, падпарадкаваць іх думкам, скіраваць у патрэбнае рышчына. Слухаючы, было няёмка і сорамна за тых, хто дапусціў такую безапаможнасьць на сьнеба. Сьвія мудры і горды кулацкі гусяр, пертаўраўся ў нервовую, крыклівую дэляўчыню. Сам лад пэмы, яе музыка, яе непаўторны каларыт былі безнадзейна разбураны.

Чытальнік, адроч усюго інакш, павінен кляпатліва і пра маюер навазіць на сьнеба, пра пластычны бок свайго выступленьня, пра жэст.

Падхалілі. Увагі гусяр-старшыня. Гусці разам яго, самагуды: Па-над бераг іруты, дзе шумела рака, Павалі, павалі на загубу.

Прачытала выканаўца, выставіўшы наперад кволы дэляўчыню, пакладала, як гэта «палхалілі», і вядома, гэты раз у дэляўчыню ўвесь трагічны настрой.

Ці паната І. Васілеўка ў сваёй няўдачы? Менш за іншых. Калі ёй, невытнаты чытальніцы, ведаць, што жэст не павінен быць ілюстрацыйным, што пры чытанні вяршаў абавязкова трэба захоўваць іх памер? Але ж І. Васілеўка нехта ж... слухаў, кансультаваў.

Іль Курган, мастацкі кіраўнік дзітлярыйскай групы Беларускага радзі

Дык ужо калі не магі прафэсійна панамагчы, хай бы хоць растлумачылі, што нервовае выкажваньне тэксту і беспарадкавае маханьне рукамі не маюць нічога агульнага з мастацкім чытаньнем.

У праграме паказу Гомельскай вобласці бую вядомы вэрш Эдуард Межаляйска «Чалавек». Чытаў яго ўрач М. Дзятлаў. На жаль, недастаткова ведаўне законаў чытаньня вэршаў зніла ўроўне выступленьня, якое магло б быць шчырым. Чытальнік не здолеў авалодаць складаным рытмам вэрша Межаляйска, бую не дакладна ў лагічных наісках.

В шар земной упираюсь ногами, Солнца шар я держу на руках — треба чытаць па лагіцы. М. Дзятлаў робіць чамусьці лагіцы наіска на слова «шар».

Солнца шар я держу на руках. Навошта падкрэсьліваць слова «шар»? Каб, барані божа, ніхто не падумаў, што наша сонца — куб?

Мы ведаем, што недакладна лагічна наіска дэзарэнтуючы слухача, перашкаджаючы сачыць за развіццём думак, а іны раз проста скажваюць сьнеба.

І тым не менш, у чытанні М. Дзятлава было шмат прыметаў: такт, густ, пачуць меры, Шкада толькі, што ён не працяўся апошняга радка (вядлаць, забываў тэкст) Э. Межаляйска:

Так стою, Я, человек, Я, коммунист. М. Дзятлаў скончыў вэрш: Так стою: Я человек.

Нядарна — вобразна і сакваіта — працяўта раздзел з пэмы «Біблія» К. Крапіва «Першая пара і першая крака» настаяні з Віцебскага раёна Мікола Балабука.

Цікавае па думцы, ярака, тэмпэраметнае было выступленьне Л. Зарубіна (Случ) з літаратурна-музыкай кампазіцыяй пра Волгу.

Натуральна, арганічна прагучала ў выкананні настаяні П. Самары (Лельчыцкі раён) апалячэ Ядвігіна Ш. «Важная фіга».

На заключным канцэрце шыра, праінікіна чытала Т. Падарукіна (Магілёў) вэрш М. Ліснскага «Радзіма».

Але нават у тых выступленьнях, якія можна лічыць удадлімі, адчувалася недапрапаньнасць, няведаньне элемэнтарных прыпылаў мастацкага чытаньня.

Ці варта здыўляцца, што вшчым некаторыя харавых, танцавальных калектываў, аркестраў захаплялі сваім майстэрствам? У большасці ж гэтыя калектываў праводзяцца пастаянныя заняткі, наладжваюцца строгі арганізаваўныя рэжымы. Моладзь знаёміцца з аэбукаў фотарафі, няпрывла апрацоўвае асобныя элемэты танца. Харасты сьпавяюць гама, холяжы на спецыяльных ўрокі па музыцы. У аркестрах іграюць музыканты, якія вучыліся або вучацца ў спецыяльных школах і гуртках. Кіруюць імі людзі, якія добра ведаюць сваю справу.

Чытальнік ж часцей за ўсё пакінуў самі на сьнеба, гэта «саматужнікі-адлінока», пазбавлены вопытнага рэжысэрскага наглядна. А наша ж мастацтва не менш складанае, чым любое іншае. Яно мае свае законы, сваю сур'ёзную тэатрычную базу, заснаваную на сістэме К. С. Станіслаўскага.

Наш інструмент — чалавечы голас — хіба ён не танчэйшы, не багацейшы нюансамі, тэмбрам за

ПАМЯЦІ ФРАНЦІШКА БАГУШЭВІЧА

Споўнілася 125 год з дня нараджэньня Францішка Багушэвіча — выдатнага беларускага паэта-дэмакрата, аўтара глыбока народных, прасякнутых сацыяльнымі матывамі твораў. 14 красавіка ў клубе Саюза пісьменнікаў БССР адбыўся вечар, прысьвечаны памяці паэта.

Адкрыў вечар народны пісьменнік Беларусі Кандрат Крапіва. Ён зазначыў тую вялікую ролю, якую адгравала творчая дзейнасьць Ф. Багушэвіча ў развіццё беларускай літаратуры. Аб творчасці паэта-дэмакрата, аб значанні яго спадчыны гаварылі ў сваіх выступленьнях пісьменнікі і літаратуразнаўцы Сцяпан Майхровіч, Міхась Стралячоў, Сцяпан Александровіч, Алег Лойка, Геннадзь Кісялёў.

Артысты Стэфанія Станюта і Леў Валодзьнік выканалі творы Ф. Багушэвіча.

Ш Э Ф Ў ЕДУЦЬ У ГОСЦІ

Беларускія дзеячы культуры праводзяць месячнік ваенна-шафэста ў гонар дзесяцігоддзя Перамогі. Карэспандэнт «Літаратуры і мастацтва» сустрапа са старшынёй рэспубліканскай ваенна-шафэскай камісіі заслужаным настаўнікам БССР І. Германам і папарыў яго расказаць пра мэрарыятывы, якія будуць праведзены ў дні месячніка.

— Я хачу быць перш за ўсё падзяліцца з чытацкім прыёмнай навінай, — сказаў І. Герман. — Па выніках шафэста за 1964 год беларускім работнікам культуры прысуджаныя пераходны «Чыроныя сцягі» Камітэта дзяржаўнай бясьпекі Савета Міністраў СССР і Кубак Саюза кампазітараў БССР. Вялікай групе работнікаў мастацтва і пісьменніцкай рэспублікі будуць уручаны Гонарныя граматы, значкі «Выдатнік культурнага шафэста над Узброенымі Сіламі», памятныя жэны.

Трэба адзначыць, што беларускія работнікі культуры не першы раз атрымліваюць такія ўзнагароды. Нашы кампазітары, артысты, вучоныя, пісьменнікі даўно дружаць з воінамі, і дружба гэтая з кожным годам мацее.

Канцавія сустрэчы чакаюць воіны ў дні месячніка. Артысты Тэатра імя Які Купалы дадуць за месца вшчым шафэскай спектакляў, у тым ліку пяць выязных. Дзве брыгады, сфарміраваныя з вядучых артыстаў тэатра, выедуць на граніцы.

Дзесяціцца канцэртных брыгад створаны ў Тэатры оперы і балета. Тэатр даць дзе шафэскай спектаклі, наладзіць творчыя сустрэчы з салістамі.

Са справядлівым перад байцамі выступаць артысты Тэатра імя М. Торкава Я. Палосін, І. Шаціла, А. Клімава, Г. Абухоўіч, І. Лахтанав, Р. Качаткоў, Р. Якішоў, Л. Былінская. У часе месячніка тэатр наладжвае для воінаў «дні адкрытых дзвярэй».

Беларускія мастацкі сфарміравалі дзве пераоўныя выстаўкі з твораў на ваенна-патрыятычныя тэмы. Выстаўкі будуць суправаджаць брыгады мастакоў, якія акажучь дэлаўчы ў афармленьні ленынскіх пакоў і пакоў баявоў слава, памятных месцаў бітваў з ворагам. Мастакі Л. Лейтман, Я. Крашоўскі, С. Герус, В. Сакалоў, П. Дурчын выступаць у часях з лекцыямі «Ваенна-патрыятычная тэма ў творчасці беларускіх мастакоў».

Беларускія кінематэграфісты жакажучь воінам фільмы «Проз моглі», «Псымы да жыцьця», «Траця ракетка», «Чалавек не здаецца». З расказаў пра сваю работу выступіць перад салдатамі творчыя калектывы, якія стваралі гэтае кінематэграфі.

Студэнты тэатральна-мастацкага інстытута зрабюць традыцыйны вясновы веплабег і дадуць у часях канцэрты мастацкай самадзейнасьці. З воінамі сустражуча прафэсары Д. Арлоў і К. Сянікіў.

Сем канцэртных брыгад стварылі студэнты Беларускай дзяржаўнай кансерватарыі. Яны выступаць з лекцыямі-канцэртамі, прысьвечанымі выдатным музыкантам нашай Радзімы, Беларускай музыцы, ваеннай і партызанскай песні.

«Літаратура і мастацтва» паведаміла нядаўна пра план ваенна-шафэскай работы, складзены ў Саюзе кампазітараў БССР. Беларускія кампазітары, актыўнасьці ваенна-шафэскай работы, у цеснай садружнасьці з армейскімі пэстамі і ўдзельнікамі мастацкай самадзейнасьці стварылі шэраг цікавых твораў.

Спецыяльныя перадачы на працягу ўсяго месячніка будуць перадавацца па Беларускаму радзі і тэлебачанні. Тры вялікія шафэскай канцэрты дадуць у Мінску ў Канцэртнай зале артысты Беларускай дзяржаўнай філармоніі. У воінскіх клубах і на пагранічных заставах выступіць канцэртныя брыгады артыстаў эстрады.

Асобна хачуцца сваёй пра дружбу, яка ўстаўлялася ў воінаў Беларускай ваеннай арганізацыі з пісьменнікамі. Беларускія літаратары напісалі нарысы пра выдатнаў баявоў і палітычнаў падрыхтоўку, прынялі ўдзел у выпуску кіноў пра нашых пагранічнікаў. За актыўную шафэскую работу ў пагранічных часях пісьменнікі М. Алксееў і А. Міроноў былі ўзнагароджаны медаламі. Генерал-маёр запаса М. Алксееў і зараз з групай пісьменнікаў знаходзіцца на граніцы.

Абаронцы Радзімы акружаны ў нашай краіне любоўю народа. Яскрава адлюстраванне гэта знаходзіць і ў культурным шафэста. Работнікі культуры Беларусі і надалей будуць развіваць і ўмацоўваць сваю дружбу з арміяй.

На рубяжах сямігодкі. Прыезд інагога часу і загрунчаны, загудуць трактары, выдзючаць на палову сьнебную. А пакуль трэба ўсё правярнуць, аглядаць... Загачыў майстар І. Голуб (справа) і механізатары С. Манчэвіч і М. Матуш прыдзірава выслухоўваючы сьпаву. Рупна рыхуюцца да сьнеба ўсе механізатары саўгаса імя Які Купалы, што на Малядзінска-шчыне. Тут адрамантавана ўно ўсё тэхніна, на палі шывоена больш чым на дзесяць тон тэхнічнаў на тэатр. Распачынаюцца вясны, абяцаным гарачым справам... Мінскага ж вяршыня жывы, лэбароўні Фота П. НАВАТАРАВА. (БЕЛТА).

ДЗЕННІК Сьнеба

На вечар пазіў ў Беларускім дзяржаўным універсітэце сабраліся «лэрыні» і «фізікі». Тая сустрэча сталі ўно традыцыйнай для студэнтаў. На гэты раз у госьці да іх прышлі пэсты С. Грахоўскі, М. Аўрачын, С. Шышкавіч, В. Зуёнкаў.

М. Чарнушкі, Ха. Жычна. З чытаньнем сваіх вэршаў выступіў і сам студэнт Ха. Чарні, Л. Дайнака, Уд. Дзюба.

Вялікую цікаваць выклікала выступленьне Веры Маршак. Куньно, дзці наў выстулі тэма, што апісваюца ў аповесці. Група Беларускай кампазітараў пабыла ў гасціх у слухачоў Мінскай вышэйшай партыйнай школы. Заслуханы дзятка мастацтваў БССР Д. Лукас, Ю. Семіянна, малады кампазітар С. Карэз расказаў прысутным пра свае новыя творы.

Заслуханы дзятка мастацтваў БССР кампазітар Г. Вагнер сустрапа са студэнтамі Мінскага педагогічнага інстытута замежных моў. Кампазітар расказаў студэнтам пра новыя творы. «Пастушка» (на сюжэт апавяданьня Л. Талстога), артыстычна «Сназ аб пэгранічніку», і пра талкі што скончаны Канцэрт для фартэпіна з аркестрам. Тагоры Г. Вагнера шынара лі Т. Пастушкіна, В. Прышчана, Ю. Матраў, салісты балета Беларускага акадэмічнага тэатра оперы і балета народныя артысты БССР Н. Давідзенна і В. Давідчу.

«Рэйн 9 агні» — такі называецца кіно, якая нядаўна выйшла ў выданьне «Маскоўскіх работнікаў». Ёна расказвае пра беларускіх і славенскіх партызан — героў «райкаваў ваіны» — тыла ворага. Ады з аўтараў кіно напісалі І. Шышоў прыняў ўдзел у вясновым мінскім чыгуначнаму, прысьвечаным 20-годдзю Перамогі. Свае пераклады вэршаў беларускіх паэтаў чытаў на вечары славенскі паэт І. Васілевіч.

